

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

LA CAUSA DE LAS BOMBAS

—El garbell está plé. Ara, comensém á garbellar y á veure qué 'n queda de tot aixó.

MISSIÓ DE CATALUNYA Á LAS CORTS

JA qu' en Maura s' ha arrogat el dret de fastidiar al país, els veraders representants del país han de tenir el dret de fastidiar á n' en Maura y als ministres. Tal farás tal trobarás.

Aixó pensaria l' Odón de Buen, senador per Barcelona, al emprendre una campanya, no propiament de obstrucció, pero sí d' enérgica defensa dels drets del Parlament y de oposició tenás als projectes del govern, y tant com als projectes, al empenyo de 'n Maura de ferlos passar en la present legislatura.

Ab tal motiu, se posaren davant per davant un tossut aragonés y un tossut mallorquí.

En Maura empenyat en cullir la fruyta dintre del actual estiu, y l' Odón fermament resolt á no deixar-li abastar, á pretext de qu' encare es verda.

—Está bé—digué el mallorquí—llavoras las Corts estarán obertas indefinidament. Aquest any no hi haurá estiu per ellas.

—Tant me fa—respongué l' aragonés—fins á entrada de tardor, ó sia fins á l' obertura de curs no tinch res més que fer que permaneixen en el Senat, presentant esmenas y demanant votacions nominals.

Y 'ls senadors suant per partida doble, de calor y d' angunia. Y entre mitj de aquest estat de liquidació, ó millor dit d' evaporació, en que molts pares y avis de la patria, estacats per la lley de la disciplina, malehían l' hora tonta en que varen ferse elegir, únicament dos homes permaneixían frescos: l' Odón de Buen y en Maura.

L' Odón de Buen sobre tot. Ja 's coneix que durant una pila d' anys va guarar l' acta: un cop la tingué, volgué disfrutarla á cor-obert fent patir als altres, sobre tot al enemich, que devía malehirli 'ls ossos, obligat com se veyia per en Maura á assistir á las sessions al objecte d' evitar que tinguessin de ser suspesas per falta de número. La no assistencia s' apunta com una falta grave, y l' anotació de unas quantas faltas porta aparellada la perdua del curs, la perdua de l' amistat del govern, la perdua del favor, de l' influencia, de tot lo que necessita el perfecte ministerial, sense més vínculs ab el districte qual representació ostenta que las gangas del favoritisme.

Lo que dirían ells:—Avants era molt cómodo ser diputat ó senador; pero avuy s' ha de patir! Y de tot ne té la culpa la malehida solidaritat!

*
* *

No sé, quan vegin la llum aquestas ratllas, si 'ls senadors ministerials haurán sortit de pena; no sé si s' haurá acabat aquesta especie de Báler parlamentari. En tot cas—d' aixó n' estich segur—no haurá sigut per la forsa que s' haurá rendit, sino per una capitulació honrosa, y en certa manera extranya: per un resto de compassió dels sitiats envers els sitiadors.

Aixó revela la forsa immensa, incontrastable que té una minoria ben organizada y resolta á no sucumbir. Quan sab posar en joch tots els medis de resistencias es invencible. No ha de basquejar per queviures, ni per municions, de provehirla se n' encarrega l' esperit públich, á las barbas del enemich que no té medi de impedirho. Per lo que ha succehit ab la lley dels sucres, comensém á calcular lo que succehirá ab el projecte d' Administració local,

aquest gran timo que pretén donar en Maura á la democracia y á la vida dels municipis y las regions. Si la Solidaritat vol, y estém segurs que voldrá—puig d' altra manera fracassaria y ab ella la darrera esperansa del país—en Maura haurá de guardarse 'l seu projecte en el sostre-mort dels mals endressos.

Pero es precis que l' opinió pública impulsi y apreti, á fi de que 'ls seus representants en las Corts se trobin enrobustits y sobre tot se sentin obligats, fins al punt de sacrificarho tot, si es necessari, el compliment de uns debers tan penosos com vulguin, pero á la fi gloriosíssims.

*
* *

¿Es que no esteu contents de las sevas campanyas?—ens preguntará algú, al ferse cárrech de aquesta insinuació, traduhintla á manera de censura.

Convé respondre á n' aquesta interrogació ab franquesa catalana:—Sí, senyors; n' estém contents, contentíssims: reconeixém que s' ha fet molt: pero aixó no vol dir que s' hauria pogut fer més encare.

Els representants de Catalunya han demostrat condicions especials no molt comuns en el nostre Parlament, y que fins els mateixos adversaris els hi han hagut de reconeixer: son inteligents, eloqüents y estudiosos; son sobre tot dignes, richs de aquella dignitat que dona l' independencia y la perfecta concordancia del seu pensament, ab el pensament del poble que 'ls hi ha conferit la seva representació. Ab aquestas qualitats han fet rotllo desseguida, han desvanescut l' espessa, irrespirable atmósfera de suspicias y rezels que 'ls envoltava en un principi, s' han fet escoltar, s' han fet atendre y fins s' han fet admirar en més de una ocasió, com á perfectes coneixedors de tots els assumptos que han tractat, com á esperits serens y equilibrats, y com á innovadors.

Se 'ls ha proclamat y ab justicia, l' única oposició veritat, lliure de convencionalismes, deslligada de segons fins, recta, severa y patriótica. Se 'ls ha reconegut y se 'ls estima, ab rahó fundada, com á regeneradors de las malas costums políticas, oferint á la nació un noble exemple digne de ser imitat per totas las regions, y complement perfecte del admirable que doná Catalunya en pés al elegirlos ab soberana independencia. En aquest respecte han imprés un avens considerable á la causa solidaria, circunscripta avants á Catalunya y que avuy se va escampant per tot Espanya, á ulls vistos y ab aquell vigor nadiu, que ofereixen las ideas predestinadas al triomf. En una paraula: han contribuhit en gran manera á nacionalisar l' esperit catalá.

Pero siguém franchs: han sigut poch assíduos. Raras vegadas la minoria solidaria ha format tota entera en el Parlament. Y consti que no senyalém aquest fet com un cárrech que se 'ls puga fer, sino més aviat com un perill, qu' es menester evitar en lo futur.

*
* *

Els representants de Catalunya tan diferents dels diputats y senadors al servey del govern, no son, ni poden ser, ni es probable que siguin may polítichs de ofici. El seu cárrech resulta per ells una càrrega imposantlos l' abandono de sos quefers particulars y no poch dispendis, sense altra compensació que la que dona la conciencia satisfeta y l' agraument dels seus conciudadans. En aquest punt circumstantial radica potser el punt flach del moviment solidari. Els centralistas *politiquejan* sempre pel compte que 'ls hi té. No 's mouhen del cap del toro, per la paga, que, directa ó indirectament, percibeixen. Els

més d'ells han fet de Madrid el seu punt de residència. Están sempre á l'obra y al plat.

En cambi 'ls nostres son en la vila y cort aucells de pas. Anyoradissos de Catalunya, de la familia, dels amichs, de la vida y del ambient de l'estimada terra, á cada punt emprenen el vol y se n'hi van. Van y tornan, tornan y van com las llensadoras, pero sense teixir; molt al contrari, las afeccions... els interessos... la falta de salut, sempre 's troba un pretext per justificar l'ausencia y abandonar el lloch en el camp de la lluyta, qu'encare què de moment quedi cubert per medi de rellevos y altrás combinacions estratègicas, no es lo mateix que si estigués ocupat per tots, atés l'efecte que produhíria entre 'ls enemichs.

Culpa té de aixó la gratuïtat de un càrrech, que per tal motiu deixa de ser rigurosament obligatori. Per aixó 'ls polítichs de ofici no volen sentir parlar de dietas: ells ja se la cobran en una forma ó altra y sempre en perjudici del país, y en cambi si 'l càrrech sigués retribuït honrosament, ja saben que perdrián la seguretat de representar en qualitat de cuners, aquells districtes que sols coneixen de nom y que 'l govern els adjudica, en la seguretat de que no ha de haverhi qui 'ls hi vaja á fer la competència.

Ja que no 'l govern, las regións mateixas—comensant per Catalunya—haurían de provehir á la retribució dels seus representants pera poder ser ab ells

exigentas ab tot rigor. Si aixís se fes, las oligarquías rebrián un cop de mort.

Pero avants de que 's realisi aquest acte de justícia, may estarà de més que 'ls diputats y senadors solidaris donguin probas de una abnegació heroica aguantant fermes en el seu lloch y accionant sempre, en el Parlament y fóra del Parlament, ab lo qual facilitaria de una manera pasmosa la rápida infiltració del esperit de Catalunya en el cos d'España.

Totas las regións, maravilladas, acabarán per dir; —Aixís, com els de Catalunya, volém que siguin els nostres representants!

Y llavoras, els oligarcas, podrán cridar ous á vendre.

P. DEL O.

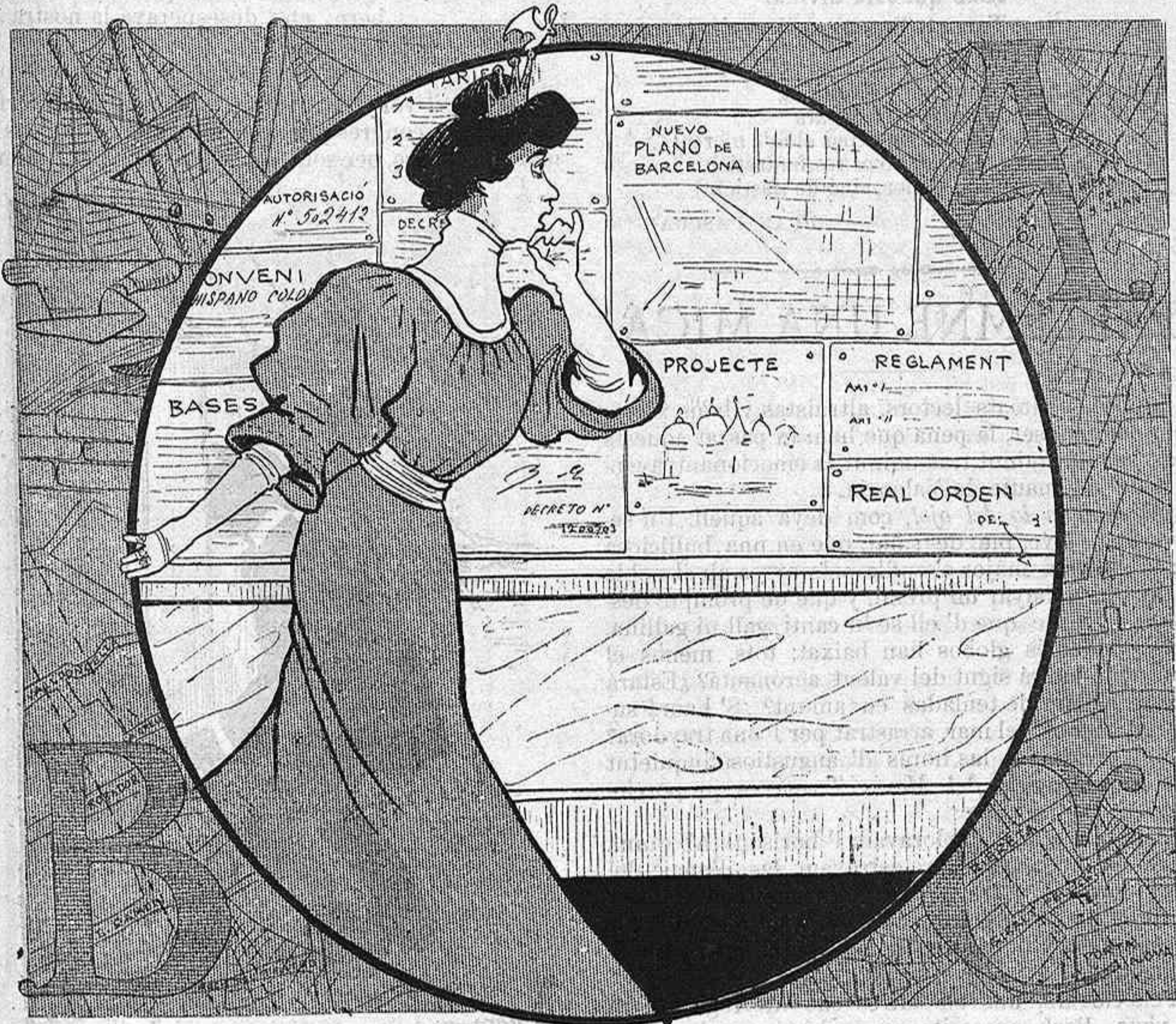
LA RIDÍCULA

Se creu se' molt hermosa y ¡ay pobreta!
molt poch l'ha favorida la Natura;
no sols en ella 's veu gens d'hermosura,
sinó que fins cert punt es estrefeta.

En cambi, no he vist dona més coqueta:
disfruta fent papers de criatura;
sa cara es tota polvos y pintura;
porta al pit, casi sempre, una floreta.

Se permet ab els homes fer gatzara

BARCELONA S' ESTÁ EMPIPANT

—Vet aquí!... Reals Decrets, Reals Ordres, autorisacions, permisos, convenis... pero la Reforma no's comensa.

—¿Sab qu' está divina?
—Tots els llusos m' han dit lo mateix.

creguda que l' admiran y l' adoran;
y ab tanta vanitat, no gens repara
en dir qu' ubriachs d' amor per ella 's moren!...
(Que 's moren té rahó, no es res fantástich;
mes, no ubriachs d' amor, sinó de ¡fástich!)

JOAN PASCUAL

PARLEMNE UNA MICA

Suposo, estimats lectors, altruistas y bons xicots com deuen ser, la pena que haurán passat aquests días, seguint minut tras minut la emocionant aventura del aeronauta de Valencia.

¡No es nada lo del ojo!, com deya aquell. Un senyor fort, jove, ple de salut, que en una bulliciosa tarde de festa major s' enfilà pels ayres ab el noble afany de guanyar un premi, y que de prompte desapareix, sense que d' ell se 'n canti gall ni gallina. Tots els demés globos han baixat; tots, menos el seu. ¿Qué haurá sigut del valent aeronauta? ¿Estará encare volant de teuladas en amunt? ¿S' haurá sumergit al fons del mar, arrastrat per l' ona traydora?

May olvidaré las horas d' angustiosa inquietut que la desaparició del *María Teresa* va proporcionar-nos.

¡Ab quín afany exploravam l' horisón! ¡Ab quína frenética impaciencia registravam las planas del diari, buscant entre 'ls partes d' última hora el raig de llum, l' encoratjador «Se dice» que obra 'l cor á la esperanza y fa creure en la possibilitat d' un salvament!..

Pels carrers, uns als altres ens interrogavam ab la vista. Poch necessitavan parlar pera donarnos á entendre la identitat dels sentiments que 'ns embargavan.

—¿Res?

—¡Res!
—¿Y donchs, qué fa 'l Govern?
¿Qué espera?
—Diu que ha ordenat movilizar tots els torpeders y escampavías á fi de que 'l busquin pel Mediterrani...
—¿Y si ha anat al Atlántich?
—¡Oh!..
Ens irritava la passivitat del Govern, ens desesperava la nostra impotencia.

Hauríam volgut ser aurenetas pera empendre 'l vol y escorcollar la immensitat. Hauríam desitjat ser congres pera registrar tots els àmbits del mar, per sobre, per sota, per la espuma, per l' arena...

—Son uns imbécils aquests fusters. ¡Ves qui 'ls fa fer las escltxas tan petites!

D' ESTIU

Y passavan els minuts, els quarts, las horas...
Y funcionava el telégrafo... Y sortian els dia-
ris... Y 's repetía la eterna, angustiosa pregunta:

—¿Qué?

—¡Res!

—Pero 'ls escampavías, y 'ls torpeders, y 'ls
acorassats, y 'ls semáforos y 'ls vigías ¿qué fan?

¿En qué pensan?...—

Per fi—¡ditxós moment!—arribá la fausta no-
ticia ab tanta ansietat esperada.

¡L' aeronauta s' havia salvat!.. Un barco in-
glés, una especie de Arrow d' aygua, l' havia
recullit, casi desvanescut, y portat felisment á
Garrutxa...

¡Quín pes, ciudatans, quín pes ens varem
treure de sobre!..

—¡Jesús, quánt públich!... *Quedan despachadas todas
las localidades.*

Però, ara que 'ns l' hem tret, sería de desitjar que

—Sí, senyors, sí: pera pescar... no hi ha res com
el mar.

per qui pot y té autoritat per ferho se prenguessin
las oportunas midas á fi de que 'l drama desarrollat
aquests días entre Valencia, Ibissa y Garrutxa no 's
torni á repetir en molt temps.

No 'm sembla sá pel individuo ni bó pera la nació
aixó de que perque á un home valent se li ha oco-
rregut llensarse á navegar pels ayres, penjat d' un
débil globo, haguém de passar uns quants días pa-
tint y suspirant, las feynas abandonadas, la vida le-
gislativa suspesa y la esquadra ab las calderas fent
vapor, á punt de ficarse mar endintre.

Perque, vull creure jo que lo que s' ha fet pel ae-
ronauta de Valencia deuría ferse per qualsevol altre
individuo que 's trobés en un cas paregut, y adme-
sa aquesta suposició, ¿ahónt aniriam á parar, ab la
nostra impresionabilitat y vist l' interés ab que des-
de 'l més xich al més gran ens preném els epissodis
dramátichs, si aquestas aventuras sovintejessin?...

Ni temps ens quedaria pera rentarnos la cara y
pendre una caixalada, ni l' Estat podria dedicarse á
altra cosa que á buscar desaparecuts y salvar es-
garriats.

Un día—verbi gracia—en us del seu dret, un fu-
lano se 'n aniria al Africa á cassar fieras. A lo mi-
llor s' escamparía la veu de que al Gerard espanyol
n' hi ha passat alguna. La premsa inflaría el rumor,
adornantlo ab párrafos sensacionals encapsats ab
lletras ben grossas. ¿Qué se sabe del cazador Pérez?...
¿Secuestrado por los salvajes?... ¿Devorado por un
león?... ¿Sitiado en la copa de una palmera por una
bandada de tigres?...

Alarmada la opinió y excitats els nostres senti-
ments generosos, ¿quín recurs li quedaria al Govern
sinó obehir al clamoreig general y enviar al Africa
un cos d' exercit ab la missió de buscar al heroych
Pérez y ajudarlo á baixar de la palmera ó arrencarlo
de las grapas del lleó?

Un altre dia l' espanyol atrevit seria un explorador del fons del mar. L' home 's posaria l' escafandra y entre la espectació d' una dotzena de miróns s' enfonzaria en el líquit element.

Pero... ja torném á serhi. ¡L' home no pujal... ¿Per qué no deurá pujar?... Els diaris intervenen ab la oportunitat acostumada. ¡Un drama en el fondo del mar!... ¡Un buzo que desaparecel... ¿Retenido acaso por un pulpo gigantesco?... ¿Tal vez en poder de una sirena sin entrañas?...

Y... ¡hala! torném altra vegada á deixarho tot pera ocuparnos exclusivament del explorador submari, y torném á alborotarnos y á exigir al Govern la formació d' una patrulla de bussos que vajin á pescar al valent excursionista...

¿Es admisible aixó? ¿Pot permetre's que un país estigui á tothora fent gasto y visqui contínuament ab l' ay al cor, per la seva excessiva bondat y 'l desenfrenat valor dels seus fills?...

Després de las engunias que ja normalment ens fan passar els recaudadors de contribucions, els fabricants de lleys y 'ls encarregats d' aplicarlas, no 'ns faltaria sinó que per anyadidura vinguessin també á donarnos pena els aeronautas, els cassadors, els automovilistas...

Ab rebre un susto cada quinze días, la nació ja 's hi conforma; pero ¿un cada quinze minuts? ¡Es massa, senyors, es massa!

A. MARCH

CAPRITXO

Quan estich á ton costat
amorosit, contemplante
y en els teus hermosos ulls
fixa m' ardenta mirada;
quan en tos llabis de mel
mos llabis un petó estampan:
sabs qué penso angelet meu?
sabs qué penso mil vegadas?

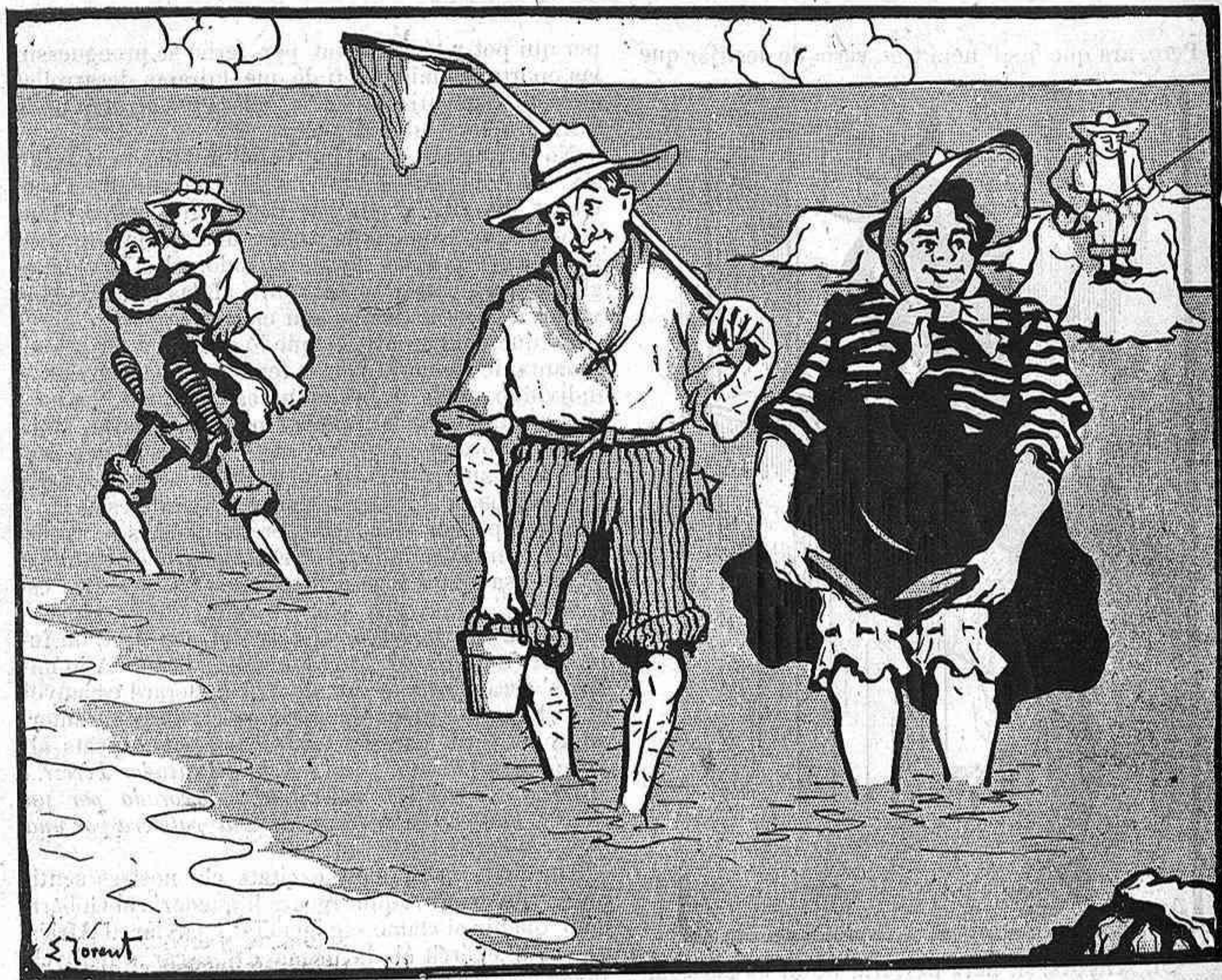
Donchs penso, ¡ay si Deu volgués
que ara tú fossis un' altra!...
perque, vaja, la vritat:
sempre, sempre cols, amargan.

J. SANTAMARÍA VINYALS

GLOSARI

Les pelicules d'operacions sobre cossos vius, en el Teatre Principal, no hi ha dubte que tenen un gran èxit. Això demostra clarament que'l gust pel realisme en el teatre encara no s'ha apagat, com alguns suposen. Després de tants anys de parlar de lliris i d'ensomnis, i de visions i d'idealisme, vénen unes quantes pelicules realistes i tiren tots els lirismes per terra. En el Principal s'ha comprovat. Mentres sortien reis am mantell, fades, malignes esperits de bé, pastors entraçonats, soldats dels que no fan mal a ningú i pagesetes infantívols, la gent no portava pressa a anar-hi; però, així que han començat a treure ronyons i freixures i

COM SE PASSA L' ESTIU

Refrescantse 'ls peus.

pedrers i a obrir ventres i remenar tripes, hi ha hagut empenyes pera veure-ho! Això demostra lo que dic: que al públic li agrada'l realisme, i que tenim Successos pera estona. Si'l glosador fos empresari i li agradés aquest Art, aniria molt més enllà pera atreure al públic i divertir-lo. Per exemple, es podria fer una película d'un home matant una criatura, i en el moment de fer-la a bocins es podria fer passar un tren que esclafa un home. I si's volgués fer-la més barata, fer-lo esclafar per un tranvia, que ja hi tenen pràctica i acert. Es podria fer un part de beçonada; es podrien fer moltes coses, totes interessants i curioses. El glosador no ho aniria a veure, però'l teatre s'ompliria. Això vol dir, com he dit abans, que'l melodrama no morirà. Les emocions fortes agraden al poble; sinó que uns les volen rebre en els toros veient tripes de cavalls, i altres am tripes de persona am manipulacions científiques.

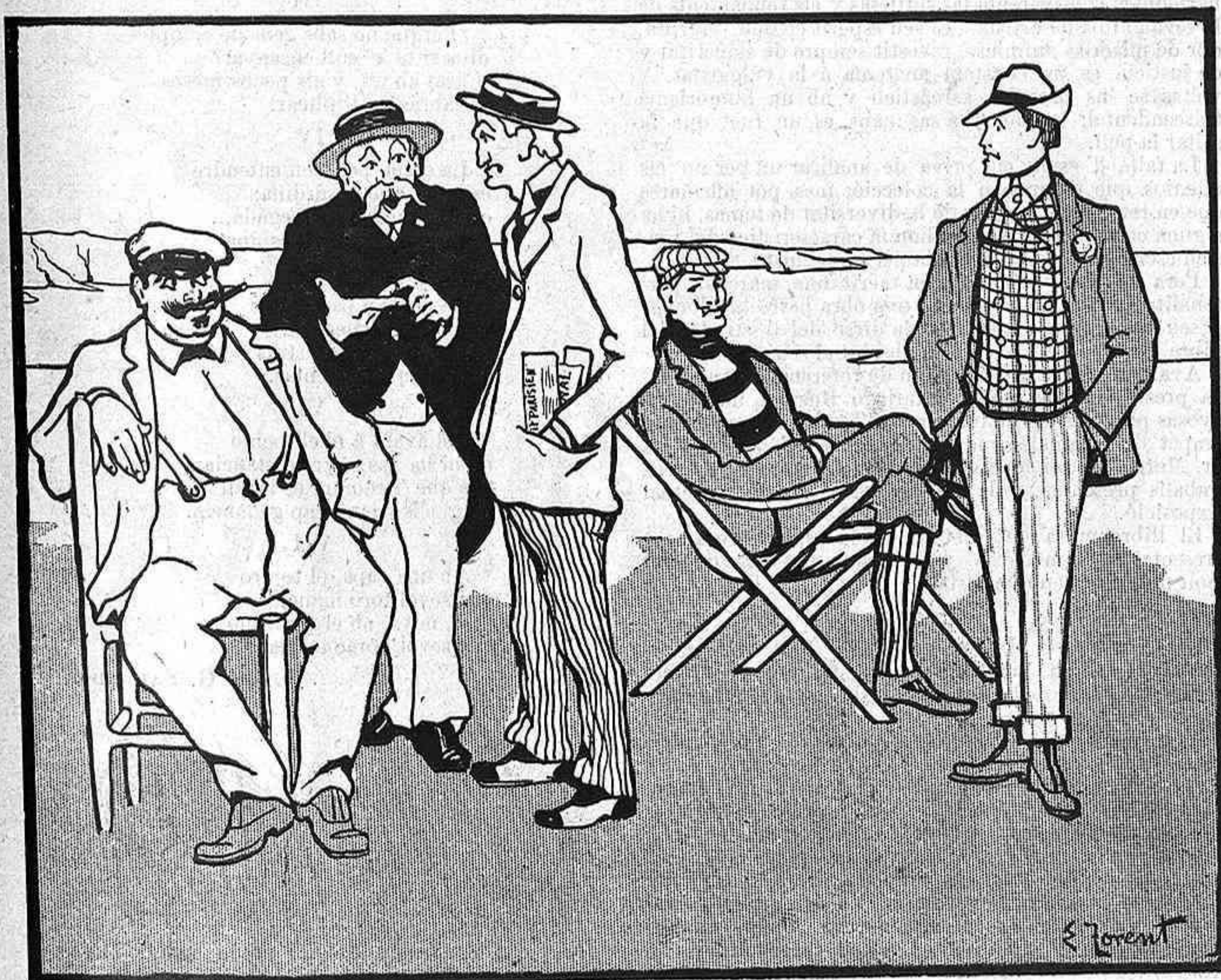
* * *

El savi que tenen a Terrassa, perquè'l glosador va fer broma per aquell ullal de mamut que van trobar sota d'un marge, ha contestat, irat i jocós i fet una fera quaternaria. Ni que s'hagués tractat d'un de la família o d'un colega de l'Academia s'hauria ofès tant com s'ha ofès per un trist caixal de mamut. Entre altres expressions terciaries, tracta al glosador de bestioleta, i el tenir pretensions no està prou bé. No tot-hom pot ser bestiaça de les edats prehistòriques. En l'article que ha contestat a n'el nostre modest estudi sobre aquest ullal desde avui cèlebre, figura que l'autor té una conversa, no amb ell mateix, sinó amb un mastodont, amb un colega que tenen a Sabadell, i això de que a Sabadell, a més

de teixits, també tinguin mastodont, es veu que al savi de Terrassa li ha vingut molt malament, i ho dissimula am cops d'ullal a n'el pobre glosador. El glosador hi té desgracia amb els savis. No'n pot tocar cap que no se li enfadin. Un cop va acompanyar a un amic a n'el Museu Paleontològic (1) que tenen altres savis de Paris (perquè a més del de Terrassa n'hi ha d'altres) per qüestions d'ossos d'un megateri. A Valencia, d'aquets subjectes en tenien un i pico, i els sobraven vèrtebres i peces, i van proposar de fer cambi am les bútzeres del de Paris. Així que vam ser devant de la bestiaça, el delegat de Valencia va veure que a n'el subjecte li havien posat les ungles cap endintre, i el de Valencia les tenia enfóra. El savi de Paris sostenia que'l megateri era un grata-fangs i que portava les ungles endins; el delegat valencià li va respondre que'ls megateris parisencs pot-ser sí, però que'ls valencians no grataven. I per aquestes qüestions de picor es volien tirar els ossos pel cap, i el glosador, que era neutral, per poc que reb un cop de vèrtebra. Res, que, anant al fons paleontològic, el savi de Terrassa s'ha enfadat, i ha fet molt mal fet d'enfadar-se. Es pot ser savi i tenir bon geni, i ell no és ni una cosa ni té l'altra. El glosador no's burla de la ciencia: es burla de que per un trog d'ullal s'armi tant bullit paleontològic. A Russia en tenen en fresc, de mamuts, allí a les planes de la Siberia, i no tenen tantes pretensions. Si en comptes d'un trist ullal arriba a trobar la dentadura, se la monta pera anar a les sessions de l'Academia de Ciències, i si arriba a trobar la barra, la nombren barra

(1) Ojo'ls caixistes a no equivocar la paraula, que'l savi treuria foc per l'ullal.

COM SE PASSA L' ESTIU

Calentantse el cap.

nacional! Cregui-m el savi de Terrassa: havem de tenir solidaritat. Un dia'l savi va dir, am despreci pera la nostra classe, que no havia llegit mai cap novela, i que del Quijote de la Mancha no havia pogut passar de la cova de Montesinos, pot-ser perquè allí hi havien ossos fossils i s'havia entretingut. El savi va dir això, i no'ns vam enfadar, ni'ns enfadarem, li donem paraula. Encara farem més: farem un tracte, per l'harmonia de les classes: Que ell acabi de llegir el Quijote, i el glosador li promet que així que trobin l'altre ullal farem un article encomiàstic a n'el mamut de Terrassa, que'l mastodont de Sabadell quedarà una bestia de volquers, una criatura prehistòrica.

XARAU

LLIBRES

CUENTOS LIRICS, per Eduart L. Chavarri.—Un llibre publicat a Valencia y escrit en valencià, en aquestos temps de transfusió y de integració regional, casi pot dirse qu' es un llibre de casa. Aixó feu que desde 'ls primers moments l' assaboríssim ab veritable fruició.

Nosaltres dividírem aquestos quentos en dos parts: els de caràcter popular, els descriptius, els que 'ns dibuixa l' autor en un fons pintoresch ab fermes pinzelladas d' alegroyas sensacions, com *El dumenge de les roses*, *Les festes del poble* y *Fills de moros*; y els de caràcter subjectiu, els íntims, plens de llum interior y sadollats de un intens y perfumat sentimentalisme a la bona, verdaderas oracions a la Bellesa y a la Vida, com *La dama del tren*, *Sonata curta* y algun altre.

En Chavarri, qu' es un gran observador, té un temperament en extrem sensitiu y per aixó es un artista delicat. Fins en els assumptos menos poétichs la seva prosa harmónica transparenta las sutilesas y els refinaments de la seva ànima de artista. El seu esperit crítich, escrutador de miserias anímicas, revestit sempre de sinceritat y de justicia, es un constant anatema a la vulgaritat. A voltas se 'ns presenta sarcástich y ab un humorisme trascendental; la ploma, a sas mans, es un fuet que fa saltar la pell.

La falta d' espay ens priva de analizar un per un els quentos que componen la colecció; mes, pot afirmarse que en tots ells, y a pesar de la diversitat de temas, hi ha alguna cosa que pinta la bonhomía característica del músich-escriptor tan ben definida pel prologuista.

Pera els que anteposan a tot mérit una marcada personalitat potser no es aquesta una obra perfecta, donchs el seu autor (y lo mateix podria dirse del ilustrador del llibre) no ha definit encare en absolut el seu género.

Avaloran el simpátich volum de referencia: una atinada presentació del nostre Santiago Rusiñol, unas carinyosas paraulas del eminent poeta Teodor Llorente y un grapat de originalíssimas ilustracions del jove artista Sr. Marco, a qui coneixíam ja ventatjosament pels seus treballs presentats en la sala de caricatura de la actual Exposició.

El llibre, en sa part material, está esplendorosament presentat a la moderna, y en resum pot dirse que val molt més del preu que costa.

LA CIUDAD DE BARCELONA (*Guía Lop*).—Obreta de verdadera utilitat, lo mateix pel foraster que pel barceloní desconexedor de las bellas que la nostra capital atrevera.

La primera edició d' aquesta popular *guía*, quín tiratje fou de alguns milers d' exemplars quedá agotada en un curt espay de temps, tal fou l' éxit alcansat. En aquesta nova edició s' han procurat corretgir tots aquells datos que han sofert recent variació, aumentantla además ab altres de nous que s' han considerat de importancia.

El veritable servey que la *Guía Lop* presta al excursionista es degut a la justa condensació dels seus datos descriptius. Las noticias sobre art, historia, comers, etc., hi están sobriament explicadas en sa ben ordenada serie de *Itineraris Práctichs*, al extrém de que una criatura ab sols saber de lligir, podria seguirlos y ferne un cabal judici. Acompanyan als *Itineraris*, que van ilustrats ab nume,

rosas vistas fotogràficas, un *Indicador de carrers y plassas*, uns *Index de Informació varia* y dos *planos* en colors.

Forma un elegant volum de unas 200 planas espléndidamente enquadernat en tela y or... y tot plegat ho donan per 2 pessetas.

ALBUM LIRIC CATALÁ.—Las quatre sentidas composicions pera cant y piano ab que comensa l' album: *Lluherna*, *La Montanya*, *Posta de sol* y *L' arbre*, tenen un caient popular molt agradós, y en la seva harmonisació hi ha abocat tota sa trassa l' acreditat mestre Marraco, qui ha arrodonit el seu valuós aplech de cansóns ab una inspirada sardana que intitula *El pi de las tres brancas*, y una reducció del sorollós himne *Els Segadors*.

La lletra que acompanya a las exquisidas pessas de referencia es deguda al celebrat poeta catalá D. Manel Marinel-lo; y las ilustracions, del original artista D. Lluís Jou hi encaixan admirablement.

RATA SABIA

MARTINGALAS

I

Quan faig alguna visita,
sempre tinch seguretat
de donar gust, quan arribo,
ó donarlo... quan me 'n vaig.

II

Perque hi dit que 'ls colors de tas galdas
no son teus, ide quin modo t' exaltas!
Mes si creus que no hi dit la vritat,
rectifico ab molt gust, si m' ensenyas...
las facturas, ó las contra-senyas...
en que consti que ja 'ls has pagat.

III

¿Perque no sabs gens de comptes
dius si te 'n vull ensenyar?
¡Cásat ab mí, y als pochos mesos...
ja sabrás multiplicar!

IV

La dona, pel meu entendre
es igual que la sardina;
que al donarli mossegada...
¡tot seguit li surt l' espina!

V

De pares a padrastrs
hi ha quatre lleguas.
De mares a madrastras
n'hi ha quatre centas.

VI

Del avaro a n' el tocino
no hi ha pas gayre distancia;
fins que 's moren, es inútil
volgue'ls treure cap ganancia.

VII

Ab una capa, el torero
qualsevol toro maneja;
y tú, noya, ab el teu vano,
qualsevol home toreja.

LLUIS G. SALVADOR

En plena temporada d' istfu, no hi ha que buscar en els teatros novetats ni filigranas.

Algunas empresas desentenentse del art acuden a la piroctenia. Las tracas valencianas s' han fet de moda, y

LO QUE DIU MISTER ARROW

—Molta por tenen aquests mestres... Alguna 'n deuen haver fet.

els teatros las anuncian á competencia, citant la llargada que tindran. Si s'inventés un instrument pera medir la intensitat del seu estrépit, podrian valerse'n per acabar d'estimular als aficionats als aixordaments.

Aixís podria posarse á prova la resistencia auditiva del espectador, y establirse concursos especiales pera premiar al que resistís sense inmutarse un cúmul major de vibracions estruendosas.

Aquí tenen una idea els empresaris: qui la vulgui aprofitar que la utilisi... No n'hi farém pagar res: ni 'ls drets de autor.

TÍVOLI

S'ha posat l'opereta *Geisha*, havent alcançat un éxit superior al de las demás fins ara representadas.

Presentada molt vistosament, ab propietat y riquesa, s'hi han fet aplaudir las Sras. Canepa y Mirelli, y 'l tenor cómic Sr. Grasso, que á instancias del públich se vejeren obligats á repetir algunas pessas.

Justo castigo á haverho fet tan bé.

***

El principal defecte de la opereta *La flor de Aspérula*, estrenada el darrer dimars, se basa en el seu argument. L'assumpto es de lo més ignoscent y aixó fá que no arribi á interessar un sol instant. L'acció, els personatjes, además de ser exóticos, resultan pobres y inconsistentes.

S'endevina desseguida que la obra s'ha escrit pera lluhirsi el compositor, y s'endevina desseguida també que no hi ha hagut tal lluhiment. Casi tota l'obra s'compón de ballables, y era d'esperar que 'l mestre Strauss, quína celebritat la deu en primer lloch als valsos, abocaria en aquesta *Flor* tot l'aroma de sa especialitat musical. Pero, desgraciadament, no es aixís. A la majoria dels fragments á que aludim els manca la inspiració, la frescor que sagella las obras del compositor alemany.

El públich, en general, va rebre la nova opereta ab una fredor que contrastava palpablement ab la temperatura que 's disfrutava á la sala.

BOSCH

Operas á tot drap.

Marina, Lohengrin, Sanson y Dalila... cada día una de distinta.

Y molta fresca, las nits que 'n fá.

Y de tant en tant una tanda de sardanas.

«La sardana es la danza mes bella de todas las dansas que 's fan y 's desfán.»

La veritat es que per atractius, comoditat y animació no hi ha á Barcelona cap mes teatro d'istíu que pugui fer la competencia al que s'ha establert en l'antich Bosch de la Fontana. La vida de la ciutat se 'n vá cap amunt y ab la vida l'alegría.

APOLO

La companyia de aquest teatro ha desempolsat las partituras de l'antigua sarsuela, y allá van *Marinas y Catalinas* y *Postillones de la Rioja*, todas aquellas obras escritas ab tanta bona fé, y que de todas maneras resultan una mica mes substanciosas que las del repertori del género xich, al us del día.

Ara sols falta que 'l públich estragat ho compregui aixís, y no las desdenyi, considerant que ningú tant com els morts es digne de respecte.

NOU

El gallo de la pasión, lletra d'en López Silva y en Pellicer y música del mestre Valverde, vá tenir un éxit desgraciat.

EL SUCESO DE LA SEMANA

EN KINDELÁN Y 'L SEU GLOBO «MARÍA TERESA»

L'intrépit aeronauta s'elevá á Valencia el día 24 de Juliol en un concurs de globos. Perdut en el mar durant algunas horas, fou recullit pel vapor inglés *West Point* y desembarcat á Garrutxa (Almería) el día 27.

La veritat qu' es un gall molt magre.

Y com que fins els que assisteixen al teatro ab entrada de favor participan de aquesta opinió, se pot ben dir que el *Gallo de la pasión* no pot anar de cap manera, ni ab arrós.

CÓMICH

Ab el títol d'*El chato del Albaicin* s'ha estrenat una nova sarsueleta dels Srs. Ontiveros y Domínguez, música del mestre Calleja, havent obtingut un éxit satisfactori.

No es que l'obra tingui res d'extraordinari; pero el públich la vá rebre bé, y per tal motiu 'ls que l'aplaudiren ja no podrán dir:—A mí no m'enganya cap xato.»

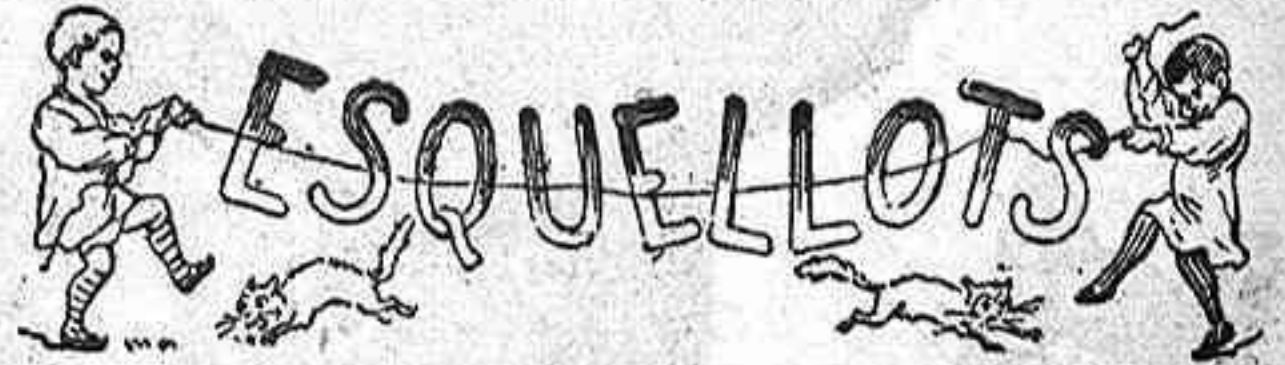
ARENAS

Debuts en gran.

Als Arombar qu'executan arriscats treballs en els trapezis volants s'hi han unit els Francés Miel's, ciclistas qu'executan exercicis nous, contorsions y equilibris de molt efecte; el dislocador Mr. Romeu que sembla talment de goma; el trio Júpiter barristas que treballan ab una novetat que no solen tenir els més afamats que treballan en els nostres Círculs polítics, y la troupe Inas, un aplech de saltadors que poden competir ab las mateixas pussas.

Totas aquestas novetats y la iluminació qu' es espléndida han convertit las Arenas en un dels sitis predilectes de la present temporada d'istíu.

N. N. N.

El Sr. Sanllehy al retornar á Barcelona ha sigut portador de la R. O. aprobatoria del contracte firmat per l'Ajuntament y 'l Banch Hispano-Colonial pera procedir á la reforma de la Ciutat vella.

La R. O. en qüestió conté una serie de *considerandos* encomiástichs del zel, del interés y de la inteligencia de la corporació municipal barcelonina.

Sembla escrita ab tinta perfumada y aixugada ab fum d'encens.

Aixís son els de Madrit: Moltas alabansas y cap quarto.

***

Pero si Barcelona té una corporació municipal que realisa tan bellas cosas, y aquesta corporació es filla directa del sufragi universal ¿ab quína autoritat en Maura pretén portar endavant els seus projectes de administració local, en virtut dels quals hi haurá regidors casi per dret propi y que no tindran de passar pels alambins del sufragi popular?

¿Y si Barcelona s'administra tan bé com suposa 'l govern, per qué pendreli 'ls recursos sense compensació, deixantla en punt á iniciatives en la mateixa condició de un poble de quatre casas?

Vels'hi aquí un parell de preguntas, á las quals no 's pot respondre ab tinta perfumada ni ab fum d'encens.

El poble de Barcelona té dret á una satisfacció, y se la donará á sí mateix treballant sense parar fins á obtenir l'autonomía.

Nostre estimat company *La Campana de Gracia* ha organiat pera 'ls días 10 y 14 del corrent Agost dugas ex-

curcions científicas al Observatori Astronòmic del Tibidabo, dedicadas á la classe obrera y completament gratuïtas.

Els expedicionaris, que seran 60 en cada una de las dugas excursions—que per cert estan ja plenas—aniran en tranvia y funicular al Observatori, ahont el sabi astrònom Sr. Comas y Solá els donará una conferencia, mostrantlos els secrets y las bellas d' aquest aixam de móns que s' extén sobre 'ls nostres caps.

La Campana, ab la seva hermosa iniciativa, s' ha guanyat els aplausos de tots els amants de la cultura popular. ¡Avant, avant sempre!...

Ja hauran notat que á penas ens ocupém del *detective* Arrow, y aném á explicar els motius.

Nosaltres creyém que tothom, enterament té dret de suplir de la manera que millor entenga las deficiencias dels serveys públics. Y que al acudir al extranger pera provehirse de funcionaris als quals se té per més experts que 'ls de casa, no argüeix cap desdor ni molt menos pot considerarse atentatú á la independència nacional.

Si l' experiència del *detective* inglés dona fruyts, ensinistrant á la nostra policia tan justament desacreditada per la seva inhabilitat, ho celebrarem, com celebraríam las lliçons de un catedràtic extranger, que vingúes aquí á ensenyar lo que 'ls nostres professors ignoressin.

Quan s' establiren els ferro-carrils á Espanya, foren extrangers els que vingueren á ensenyarnos la manera de construirlos y manejarlos. També en els progressos de la nostra industria fabril hi han tingut no poca part els ténichs y 'ls práctichs extrangers. ¿Per que, donchs, á un policia extranger se l' ha de privar de buscar la veritable pista del terrorisme, quan está plenament demostrat que 'ls de casa no han sapigut descobrir-la?

Ara l' *quid* está en que realment la descubreixi.

Per consegüent creyém que no fora del cas posarli desdors, ni tampoch fora pertinent anticipar judicis.

Se tracta de un inglés, y'ns proposém observar ab ell una imperturbabilitat británica, inalterable.

Tenen fama 'ls *setters* de aquella policia de rastrejar bé. Si alsa las bonas pessas y las posa al alcans de la cassa-

ESTIUHEJANTS

—¡Ah! Si en aquest poble hi hagués llochs pintorescos, arbres, ayguas, verdor... ¡quina cosa més hermosa seria!

—Jo 'ls primers días de ser aquí s'ú molt.

—Jo s'ú més els últims, quan s' acosta 'l moment de pagar.

dora justicia, no li faltarà 'l terrosset de sucre dels nostres elogis, ara, si en lloch de al-sarla l' esbarria, ó si en comptes de dedicarse á las bonas pessas, s' entretingués en enverinar las discordias socials ja prou enconadas, conti ab que la ESQUELLA DE LA TORRATXA l' aixordará fins á no deixar-lo viure.

A Barcelona hem amenisat l' Exposició internacional de Bellas Arts ab grans concerts y altras festas de cultura.

A Madrit, en cambi, per atreure gent á la seva desmayada Exposició de Industrias, han contractat á un velocipedista, que dona un terrible salt en el buyt ab perill de rompres la nou del coll.

Ja que una exposició no bastava, han volgut que n' hi hagués duas.

Y la del velocipedista, candidat al suicidi, ha tingut mes eficacia que la de las pacíficas industrias, gérmen de vida y de prosperitat.

Ab aquest fet está posada de relleu la idiosincracia dels madrilenys que tant contrasta ab la del poble catalá.

Un retall de un periódich extranger que tinch l' honor de dedicar al ploraner Lerroix:

«Desde que 'n Schubert l' ha posat en música, ja no cal fer l' elogi de las llágrimas.

»No obstant, no 'ns era encare prou coneguda tota la seva virtut. Las llágrimas no son tan solament commovedoras, son també antisépticas. Lo mateix que sobre 'ls cors obran sobre 'ls microbis.

»El doctor Lindahe, de Copenhague, ha descubert que contenen un verí mortal pera 'ls bacillus de certs tumors, per més que restin sense eficacia sobre las bacterias, probablement menos sensibles de la pneumania infecciosa.

»Bernardí de Saint Pierre hauria admirat una vegada més la bondat de la Providencia, posant el remey al costat del mal y fent náixer del sufriment el plor que l' alivia.

»El doctor Lindae ha practicat diversos experiments dels quals resulta que las llágrimas deuen emplearse frescas y en el seu estat nadfu. Conservadas y refredadas, com també rescalfadas artificialment, perden tota la seva acció terapéutica. Tota la virtut de las llágrimas depén de la seva sinceritat.»

—Si enguany no coloco á n' aquesta mosca balva, ¡may més á foral

**

Ja ho sab en Lerroux.

Si desitja que las sevas llágrimas obrin eficasment sobre las bacterias que tant l'atormentan, procuri que siguin sinceras.

Si fins ara no li han produhit efecte, deu ser degut á que eran *llágrimas rescalfadas*.

Ja s'ha publicat el reglament de la guardia urbana.

Els nous municipals anirán molt macos, ab guerrera roja y casco. Y encare que siguin catalans semblarán inglesos.

Ventatja d'aquesta semblansa:

Potser els que tinguin comptes pendants ab la justícia arrencarán á corre á la seva presencia, dihent:

—Veig un inglés: camas ajudeume.

* *

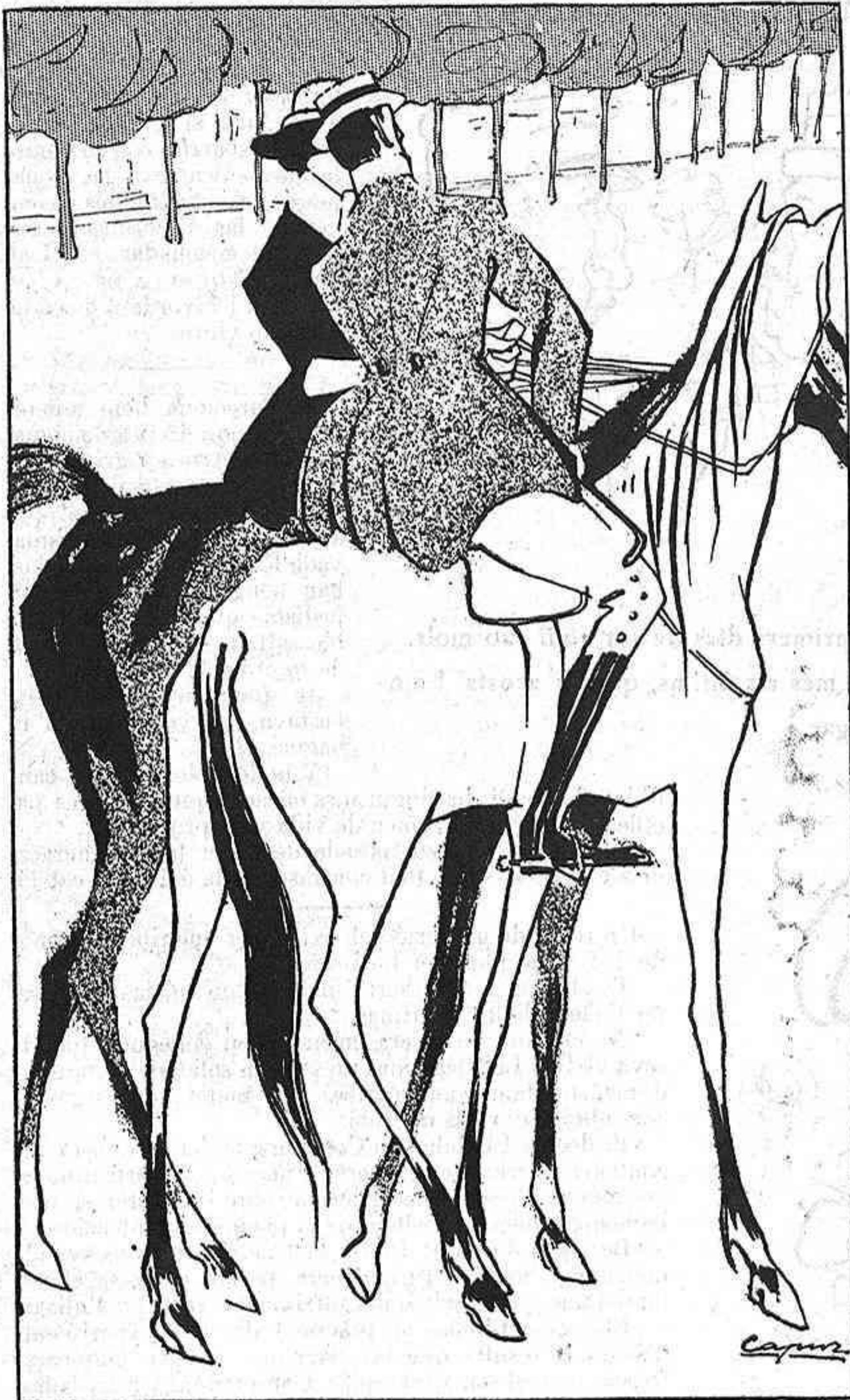
En lloch de sabre y revólver portarán un bastonet capsat de plata.

Gran ventatja de no portar armas: la seguretat de no ferse mal.

* *

Han de ser alts de talla. D'un metro setanta centímetros per'amunt.

EN EL MON DE LA GOMA

—Reposém una mica, Fanny, que 'ls caballs están cansats y son tan personas com nosaltres.

L'ideal del *cuerpo*: el gegant de la ciutat vestit de guardia urbana.

* *

Y el que menos haurá de possehir tres llenguas: el catalá, el castellá y 'l francés.

Els apuros que passarán quan els hi diguin:—¡Toribio: saca la lengua!

—¡Cuala!—respondrán.

Y al dirho ja n'haurán tret una, la predilecta, la típica, la més usual, encare que no figuri en el reglament, la quarta llengua: la llengua *municipala*.

De la *Gaceta dels xinos*:

«Pero ¿puede tener relación la prisión de Morales con los últimos atentados terroristas? De pronto parecen cosas independientes pero pudiera llegarse por distintos conductos al punto generatriz de todo este estado inacabable de bombas, terrorismo y matonismo que ha tenido á Barcelona sujeta al martirio más odioso y criminal que se haya visto.»

¿De manera que, segons confessió de la *Gaceta dels xinos*, el matonisme té conexions íntimas ab el terrorisme y ab las bombas?

En aquest cas ja está descubert tot, dat que 'ls matons treballavan á cara descuberta y tothom els coneix, y en la época dels seus esplets era la *Gaceta dels xinos* qui més els alabava y 'ls aixussava.

* *

Entre mitj de la munió de guatllas que la *Gaceta dels xinos* deixa anar, bó es que de tant en tant s'hi barreji alguna veritat.

Y aquesta veritat convé agafarla al vol y mostrarla al públich com un fenómeno de sinceritat.

La Comissió de Museos ha comprat per 40,000 pessetas la magnífica taula gòtica de Sant Cugat del Vallés, que representa la degollació d'aquell sant.

Es un' obra mestra de la pintura catalana, y com á tal ha sigut pagada. ¿Qué diría Mestre Alfonso, el seu autor, si pogués veure que de la seva obra recompensada pot ser ab unas quantas lliuras, se n'ha tret una suma tan grossa de diner?

La taula fou transportada á Barcelona en automóvil: Aixó es modernisme. No tots els sants han tingut la sort d'usar d'aquest medi de locomoció rápida.

L'altre día al peu del monument á Colón s'hi trobá un sach, contenint al guns fragments dels baixos-relleus.

Si un día troban á faltar la columna y la estatua que la corona, no ho trobin estrany. Els lladres s'ho haurán carregat al coll portantho tot á casa d'algun drapayre.

No tot ha de ser terrorisme á Barcelona. També ha d'haverhi la seva mica d'humorisme.

El ministre de la Governació, contestant als cárrechs que li dirigiren sobre la impunitat ab que opera 'l bandoler Pinales que, á pesar de véuresse'l per tot arreu, may els seus perseguidors el troban, va dir:

—Es que hay varios Pinales, pues se ha descubierto que los hay falsificados. Algunos de ellos han sido detenidos y han declarado que hacían broma.

¡Ditxós país el nostre, en que tot se falsifica: el pá, el ví, l'oli, els duros y fins els bandolers!...

La campanya qu'está fent *El Progreso* sobre 'l terrorisme, ab el títul de *La ver-*

«LA SINCERITAT», TABERNA MODERNISTA

—Hola... veig que feu tapar el pou...
 —Sí: com que ara desgravarán el ví, ja no necessitarém aygua.

dad en marcha, está destinada manifestament no á descubrir la veritat sino á empaytarla fins á ferla perdre de vista.

No s'ha vist may un teixit més burdo d'infundis y d'insinuacions calumniosas.

Alto, caballers, son bolas, pero bolas d'escarbat, que 's fan creixer arrossegantlas pels excrements.

Y pensar que hi ha desdixats que se las empassan sense que 'ls hi toquin á las dents!

Si s'han de cumplir ab tot rigor las prescripcions del reglament de teatros, Barcelona corre perill de trobarse sense espectacles públichs.

No n'hi ha apenas un que estigui en condicions.

Pero y si en tot y per tot s'arribessin á cumplir las infinitas prescripcions legals dictadas, ¿sería possible la existencia?

Pensi ab aixó 'l Sr. Ossorio, y avants de pendre una disposició radical, posis la má al pit y digui:—Si acás hem vingut al món, no pera viure, sino pera morirnos com las moscas enredats en las trenyinas legals que 'ns hem fabricat nosaltres mateixos.

Hi ha que confesarho: per viva y espavilada, ningú com la *Gaceta Oficial del Celeste Imperio*, coneguda també ab el nom de *El Progreso*.

Diumenge venía tota furiosa contra 'l Gobernador civil, assegurant que la campanya que pera la legalisació dels locals ahont se donan espectacles públichs ha emprés el Sr. Ossorio estava inspirada pels solidaris, que, en odi al poble, tractavan de matar al Paralelo pera que las classes proletarias no 's poguessin divertir.

Y, en efecte, el dilluns comensá el Gobernador á fer cumplir las disposicions vigents sobre la materia y de bonas á primeras ordená la clausura de:

Cinematógrafo *Variedades*, passeig de Gracia.

Saló *Napoleón*, rambla de Santa Mónica.
 Cinematógrafo *Paris*, rambla del Mitj.
 Cinematógrafo, plassa de Tetuan.
Palacio de la Ilusion, Gran Vía.
 Cinematógrafo *Clavé*, rambla de Catalunya.
Bonavista, Gracia.

Sala *Mercé*, rambla dels Estudis.
 Ni un, ni un sol local perteneixent al Paralelo!

En vista aixó ¿els sembla si sense tréureli el títul de *Gaceta dels xinos*, proclamessim al *Progreso* orgue oficial de la *embusteria en marcha*?

Un altre desengany.

La casualitat m'ha portat á las mans las *Berzas en vinagre*, de 'n Serrano Clavero y, contra lo que d'ell tenia entés, á la primera composició que al atzar he llegit ja he conegut que l'*amigo Venancio* no sab escriure el castellá.

—¿En qué ho ha conegut?

—En l'accent.

En l'*accent* que, sense rahó, posa á la paraula *opimos*, com solen ferho tots els que escriuhen el castellá malament.

Esquellot que podría titularse: «Tant jove y ja tan... fresch, ó lo que pot el mal exemple.»

El periódich del llibertari Bermejo, apenas nascut, ja publica *telegramas de Puigcerdá*.

Es á dir, dona al públich cartas del Doctor Esquerdo, que després resulta... que no son del Dr. Esquerdo.

A n'aquest mestre sí que se li pot ben aplicar alló:

¿Aún no asamos y ya pringamos?

A Zaragoza preparan una exposició pera l'any que vé.

Com ja deu suposar el lector, no es possible assegurar á horas d'ara si tindrà éxit.

Y menos pot dirse si hi acudirán molts ó poch expositors.

Lo únich que se sab de cert es que estará abundantment presidida.

Vejin si ho estará, que en las llistas de la Junta Organizadora, entre honoraris y sense *honorarisar*, hi he contactat catorze presidents!

«D'algun temps ensá se posa en práctica un extrany sistema de rehabilitació nacional. Consisteix en igualar á todas las regions d'un modo semblant al del brau bandoler que, gracias á una senzilla operació quirúrgica, feya que 'ls molts cautius, per molta talla que tinguessin, capiguessin en el llit que 'ls hi ofería. Bastava ab tallárl'hi la part de cama que excedía de la longitud del llit.

»Ara, ja que no 's pot tirar cap amunt á certas regions, s'atreu á las altrás cap avall. Ab negar á Catalunya y á las Vascongadas el seu progrés, el seu desahogo monetari, las seva prosperitat indiscutible, pensan els patriotas á la moderna usansa realsar la válua de lo restant d'España. No 's procura oferirlas per modelo, estimuland ab els seus progressos las amodorradas energías de molts espanyols, sino que, negant els seus mérits, se satisfá 'l patriotisme de nou encuny, y 's dona per realisada la gran obra d'igualació.»

* *

Aixó que acaban de llegir ho ha escrit (en castellá per *supuesto*) el *Diario Universal*, un periódich de Madrid, que avants se distingía pels seus atachs á Catalunya.

Ens felicitem de que á la fi comensin á feros justícia. Decididament la *Solidaritat catalana* ha sigut una gran desentrenyadora de cervells.

Després no diguin que 'ls lerrouxistas no parlan fi. Mirin ab quina elegancia, exactitut y altesa de concep-

ACTUALITATS

—¿Has vist, Quel? La Campana 's llença á la montanya.

—¿Se subleva?

—No: vull dir que va á la montanya del Tibidabo ab els obrers, á ensenyalshi l' Observatori Astronómich.

—¿Cóm está 'l mar, Lluçia?

—Plé de miróns.

tes dona un periódich de la kábila la explicació de lo que vol dir solidari:

«Solidario: Sinónimo de gandul, confidente, jesuíta, destructor, terrorista y asesino en masa mediante la colocación de bombas explosivas.»

¡Admirable, eh?

Proposo que en la primera repartició de bossals d' honor que efectúhi la «Protectora dels animals» se 'n regali un de ben reforsat al autor d' aquestas delicadas ratllas. Se 'l mereix.

El diari de don Alacandro 'ns fa saber que á Londres hi ha carrers ahont se d'fu al foraster: «De la seguretat d' aquest carrer, la policia no 'n respón.»

Y á continuació, horrorosament intrigat, pregunta: «¿Qué pasaría aquí si en una calle se colocase este letrado?»

¿Qué voldría que passés?.. ¡Res!

Lo únich que podria passar es que 'l públich se clavés á riure.

¡Com si la gent no ho sapigués de sobra que aquí la policia no respón de la seguretat, nó de tal ó qual carrer, sinó de cap!

Diálech cassat al vol:

—Pero ¿ha vist vosté, l' ex-emperador quín odi té á Mr. Arrow? No hi ha día que no dediqui al famós detective un parell de columnas del seu periódich.

—Naturalment: ¡com que sab qu' es inglés!

—¿Y qué?

—Home, els inglesos sempre li han fet molta basarda á don Alacandro.

Potser vostés, ilusos empedernits, se figuran que 'ls diputats solidaris han fet al Congrés un paper brillantíssim.

Donchs, van molt equivocats.

Vejin, sinó, en quína forma s' ocupa d' ells un periódich de Madrid:

«Ocurre con esos oradores de provincias lo que con las señoras cuando se engalanan para asistir á un gran baile, y es que en su casa, rodeadas de su familia y criados, parecen esplendorosas y refulgentes, y vistas luego en medio de la fiesta son insignificantes y aun casi parecen pobremente ataviadas.»

¡Beveuvos aquest ou, Carners, Sunyols, Hurtados, Ventosas, Salvatellas, Calvets, etc., etc.!

Desde ara, ja ho sabeu; si voleu fer goig, no us heu de moure del costat de la vostra familia, de la vista dels vostres criats...

A Madrid no més poden brillarhi els Perez, els Gomez, els Ordoñez, els Rodríguez...

Xascarrillo de postres:

En un establiment balneari.

—Jo no comprench com D.ª Matilde permet las assiduitats d' aquell xitxaretlo ab las sevas fillas... ¡Qué 'n va d' equivocada si 's figura que 's casará ab alguna d' ellas!

—No tant com te sembla. D.ª Matilde fa jugar al xitxaretlo el paper d' ou de porcelana en el ponedor. Ser-veix per atreure.

NOTAS DE CASA

La Comissió Executiva de las Festas del Cinquantenari dels Coros de 'n Clavé ens ha enviat dos exemplars de la medalla encunyada ab mottu de dita solemnitat. La medalla, de forma quadrada, es un digne coronament de las festas celebradas el passat mes.

També hem rebut:

Una bonica sardana titulada *L' Aplech de la Sardana*, original del Mtre. Guiteras;

Una invitació pera assistir á la distribució de premis als alumnes de las Escolas Catalanas del Distre segón, y

Targetas pera visitar la Exposició de Fotografias humorísticas que acaba de obrir el *Niu Guerrer*.

Antoni López, editor, Rambla del Mítj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

HISTORIES D'ALTRE TEMPS

LO CARCER D'AMOR

d'en DIEGO DE SAN PEDRO

Un tomo en octau. . . . . Ptas. 1

LA CIUDAD DE BARCELONA

ITINERARIOS PRÁCTICOS

Guía *LOP*

NOVÍSIMA EDICIÓN

Un tomo en 8.º encuadernado en tela, con dos planos de la ciudad. . . Ptas. 2

MEDICINA CASERA

Remedios que curan

Libro indispensable á las familias

Un tomo en 8.º . . . . . Ptas. 1

FRUYT D'AMOR

PER J. BURGAS

Ptas. 2

MANUAL PRÁCTICO

DEL

CONDUCTOR DE AUTOMÓVILES

Un tomo en 8.º, Ptas. 7

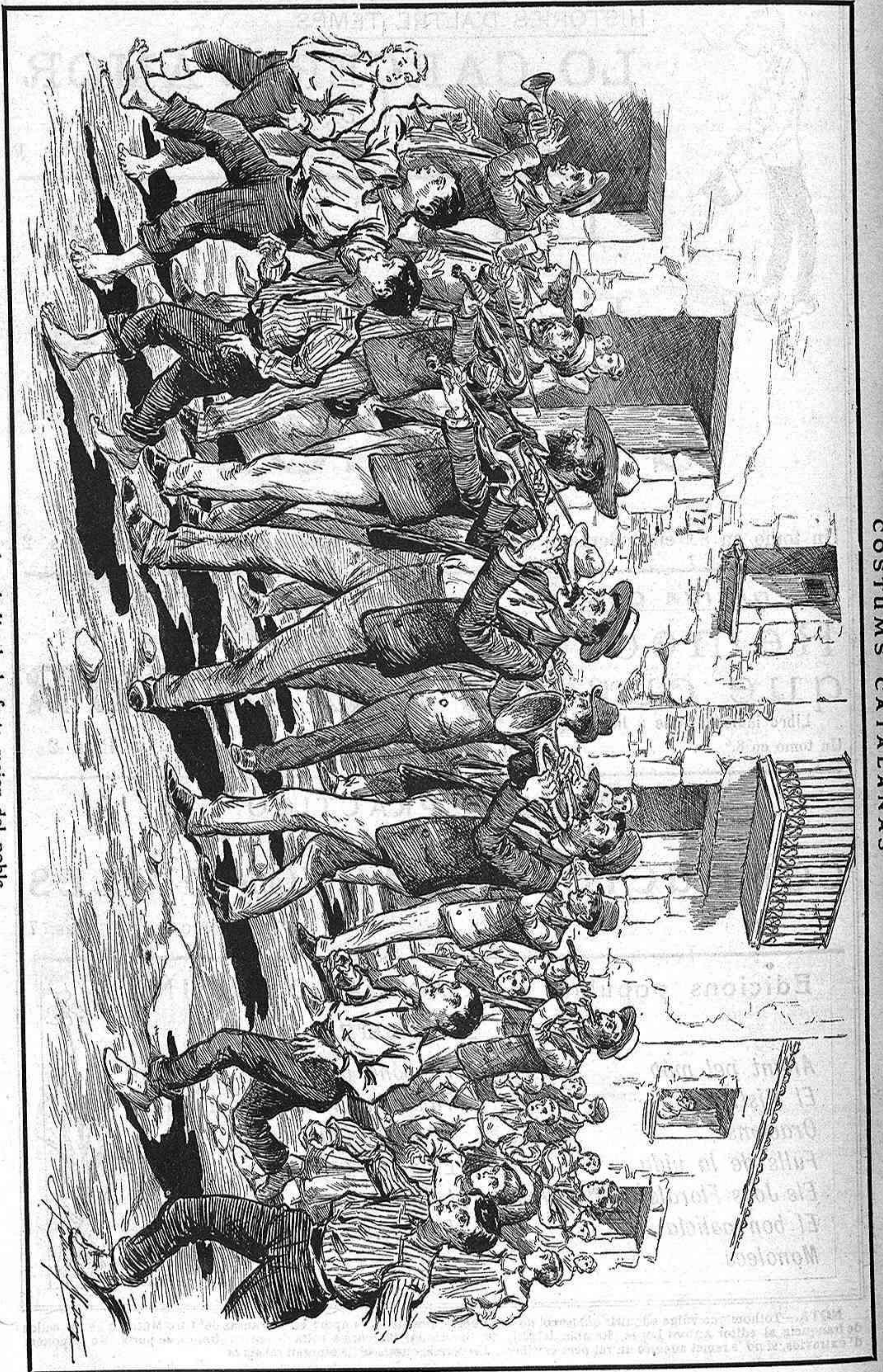
Edicions populars de SANTIAGO RUSIÑOL
á UNA PESSETA

Anant pel món (Agotada)
El Mistic
Oracions
Fulls de la vida (Agotada)
Els Jocs Florals de Canprosa
El bon policia
Monolecs

La bona gent
Tartarín de Tarascó (Traducció)
El pati blau
El poble gris
La mare
La alegria que passa

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

La passada, el dia de la festa major del poble.

COSTUMS CATALANAS